

Lone Buhl Pedersens prædiken sidste søndag efter helligtrekonger

Taler

Lone Buhl Pedersen
Sognepræst

Dato

9. februar 2025

Sted

Østbirk Kirke

Omstændigheder

Til gudstjenesten var der to dåb.

Prædikentekster

Anden Mosebog kapitel 34, vers 27-35
Matthæusevangeliet kapitel 17, vers 1-9

Salmer

I østen stiger solen op
Fyldt af glæde over livets under
Linedanser

–

Guds nåde er en vintergæk
O du Guds Lam! med korsets skam, vers 1 (altergangssalme)
Jesus Krist, du gav mig livet
Du som har tændt millioner af stjerner

- 1 FASTER Anna – slog hænderne sammen og smilede i hele ansigtet og sagde – du skal sandelig få saftevand, hvis det er det du vil have Lone. (Jeg var vant til kun at måtte få mælk)

- 5 Graveren i Søby kirke sagde begejstret da Far og jeg kom i kirke – jeg kom cyklede på min lille småbørnsykel – dermed sagt jeg var ikke ret gammel: Jamen har du Lone med!

Naboen Mikkell sagde: Du er altid så let på tå og så glad Lone.

10

Jeg kan stadig stråle/smile når jeg tænker tilbage på ovennævnte episoder.

- 15 Vi mennesker glemmer sjældent de øjeblikke, hvor andre har fået os til at føle os tilpas.

Det kan godt være vi ikke husker den præcise ordlyd, men vi glemmer ikke den skønne fornemmelse når nogen har fået os til at føle os set – anerkendt – tiltalt.

Når nogen på den ene eller anden måde har fået os til at føle, at vi er omfattet af noget stort, godt, herligt og kærligt.

25 Måske var det sådan Moses havde det, da han kom ud og havde talt med Gud og strålede over det hele.

Jeg tænker, at det må være sådan hyrderne har haft det julenat, da engle sang for dem med ordene: Fred til mennesker med Guds velbehag.

30 Jeg tænker at det er sådan Jesus og dem omkring ham har haft det, da de hørte ordene: Dette er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag.

35 For ordene afslører, at Gud ser på Moses, hyrderne, Jesus og disciplene, med dette kærlighedens blik. Og kærlighedens blik kan få mennesker til at stråle. Og det gælder ikke bare i det øjeblik man modtager det kærlige blik. Det gælder også senere i livet når man genkalder sig det.

Hvis jeg er rigtig nervøs – nærmest bange – fordi jeg måske skal tale overfor en hel flok præster. Eller jeg ligger en nat og bekymrer mig – så er der en klog
40 kollega, der har givet mig følgende råd: Forestil dig, at du er omgivet af alle de mennesker, der nogen sinde har elsket dig. Levende som døde. Og ja når jeg forestiller mig det så breder der sig let en varme i kroppen og et smil på læberne. For når jeg forestiller mig, at dem, der har elsket mig, alle de kære, levende og døde, står dér og ser på mig med deres kærlige blik – så kan det få mig til at lyse
45 op. Så kan bekymringerne, der formørkede mit sind forsvinde fordi lyset tager sin plads.

Ikke fordi jeg er noget helt specielt, men fordi de hver især så eller ser noget særligt i mig.

50 For det kærlige blik virker som en form for fremkaldervæske, der endda kan fremkalde noget man ikke engang ved om sig selv.

I dag er Jesus på bjerget sammen med de tre disciple, der altid er med, når der
55 virkelig sker noget afgørende. Og vi ser, at Jesus står og stråler, som Moses gjorde det.

På Jesus hviler de tre disciples kærlige blikke. På Jesus og disciplene hviler Moses

60 og Elias blikke, selv om de er både døde og borte. For dem, der har haft betydning i fortiden, kan på én eller en anden måde også være nærværende, når der sker forvandling med os lige nu og her.

At der sker en forvandling med Jesus, har vi vænnet os til. For Jesus er både Gud
65 og menneske samtidig og derfor kommer der jo forskellige karakteregenskaber af ham til syne på forskellige tidspunkter.

Samtidig viser det sig, at disse forvandlinger, hvad enten de sker med Jesus, der både er Gud og menneske samtidig eller med os andre, der bare er mennesker -
70 så er forvandlingerne ikke blivende.

Forvandlinger er ikke for fastholdere. Som nu Peter, der så gerne ville bygge hytter og på den måde slå sig ned og fastholde forvandlingsøjeblikket.

75 For det kan man ikke, og det er heller ikke det, der er meningen. Forvandlingsøjeblikket indvarsler at forvandlingen/noget stort er sat i gang. Noget stort som man ikke bare kan fastholde – men herefter kan den sagtens fortsætte stilfærdigt og upåagtet. I det skjulte.

80 På bjerget bliver disciplene i første omgang bange, men Jesus Kristus viser os Gud, som den, der ser på os med et kærligt blik. Gud som en, der rejser os mennesker op og siger ” Frygt ikke” Gud forvandler sig – for at forvandle os i forhold til ham og i forhold til hinanden.

85 Nu om dage behøver vi ikke at gå op på et bjerg for at møde Gud. Vi kan bare gå til Hansted eller Østbirk kirker. Vi kan gå til døbefontens bjerg.

For når vi har en døbefont i kirken – er den at sammenligne med det bjerg som disciplene mødte Gud på. Vi møder Gud ved døbefonten.

90 Døbefonten er et åbenbaringssted. Et sted, hvor Gud møder os – siger at vi er hans elskede – og det at vi er hans elskede det starter en forvandling med os.

De fleste af os kan ikke huske vores dåb, så derfor er det vigtigt at vi livet
95 igennem mindes om vores dåb.

At I forældre og faddere til Alberte og Lærke finder dåbsbibelen frem – finder

billederne/fotoerne frem og fortæller Alberte og Lærke, at her i Kirken fik
100 Alberte og Lærke, at vide at de er Guds elskede barn og at Gud altid vil være
med dem.

Det at vide sig elsket det sætter en forvandling i gang. Det kan få en til at stråle.

105 Vi døber allermest helt små børn – men der findes også mennesker, der bliver
døbt når de er ældre og dermed kan huske, hvad der foregik og måske ligefrem
selv mærkede, at det var noget stort. Mærkede at forvandlingen begyndte.

Sådan fortæller forfatteren Göran Tunström om den 12-årige Johans dåb.

110

Johan er vokset op i en dårligt stillet familie, og når han ikke er blevet døbt,
skyldes det at familien har et kuller af børn, som de bare ikke har taget sig
sammen til at få døbt før Johan er fyldt 12 år. Og så står hele søskendeflokken
dér på rad og række og skal døbes. Johan er ikke nogen helt almindelig dreng, for
115 hans ansigt er blev slået skævt, da hans mor ved et uheld kom til at tabe ham som
spæd. Og han er så ked af det ansigt, selv om han faktisk elsker sin mor højt.

Forfatteren skriver – at da det blev Johans tur til at blive døbt, var det som om
han hørte præstens ord på en særlig måde, og da præsten sagde ”I faderens og
120 sønnens og helligåndens navn”, var det som om alle ord havde store bogstaver,
og samtidig følte Johan at han gled længere og længere ind i et rum, hvor intet
menneske før havde været, han kunne dårligt få vejret, men ville samtidig at
præsten aldrig holdt op, selv om han ikke forstod et eneste ord, men det var
netop det, der var vigtigt, at dette var noget, der var større end ham selv. At han
125 slap for genkendelsen. At han var ved at blive anderledes.

Her i dåbens rum blev Johan forvandlet. Hans ansigt blev nyt. Det var som om
alle skævheder i hans grimme ansigt blev fyldt ud. Han var som forklaret. Da
han lige efter dåben løfter hånden og mærker efter, var det ganske vist stadig det
130 samme gamle ansigt, men han vidste der var sket noget nyt - bare et øjeblik. Lige
præcis længe nok til at han vidste hvordan det kunne føles.

Og det var nok. Johan følte sig som et nyt menneske, følte sig i sin elendighed
omfattet af noget stort og godt og herligt, som han aldrig ville kunne glemme.

135

Han var også én som Gud havde velbehag i. Det turde han tro nu.

140 Forvandlingsøjeblikke varer ikke ved, de er, hvad de er øjeblikke. Men de indvarsler en ny begyndelse, sådan er det også med de små børn Alberte og Lærke vi har døbt i dag.

145 Alberte og Lærke har i dåben indtrådt i en ny begyndelse som er noget andet og mere end fødselens begyndelse.

150 En begyndelse som de altid kan vende tilbage til hver gang de standser op – standser op og tænker tilbage på deres dåb – på døbefonten og her blive mindet om, at det var lige dér ved døbefonten – at de hver især på forunderligvis og måske også med uforståelige ord – fik at vide at de er Guds elskede barn - det var lige her at Guds forvandling af mennesket begynder. Det er her vi hører personligt: At vi er elsket fra øverste sted. Og det at høre at vi er elskede – det gør/det starter en forvandling – at vi kan stråle.

155 Vi skal ganske vist have dåbskjolen af igen og ud i verden. Men vi er i verden som dem, der er forvandlede, som dem Gud har sendt sin søn til, så han kunne gå ind og ud hos os, for at vi evigt skal kunne gå ind og ud hos Gud.

160 Så når vi skal træde frem for en forsamling, eller når vi føler os ensomme en nat og ligger og vender og drejer os og der ikke er nogen ved siden af - og vi sådan har brug for at have et kærligt blik på os så kan vi altid have tillid til at vi har Guds kærlige blik med.

165 Det er derfor jeg kan sige *Lov og tak og evig ære være du vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver, én sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed, Amen.*

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

170 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag efter helligtrekonger

URI

175 <https://www.dansketaler.dk/tale/lone-buhl-pedersens-praediken-sidste-sondag-efter-helligtrekonger-ostbirk>